

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

זהר חדש רות

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק כ'

קונטרס 920

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הסכמת חברי בית דין צדק העדה החרדית תשס"ב

לספר תיקוני הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש"

הנה הגיש לפנינו הרב הצדיק רבי דניאל פריש שליט"א הסכמות מרבנים הגאונים הצדיקים גדולי ירושלים מדור הקודם משנת תרצ"א וכו' שביקשו לפרסם גדולת לימוד הזוהר הקדוש, ולבקש מבני תורה וכו' שכל מי שאפשר לו ישתדל ללמוד דף זוהר בכל יום בלי נדר. ועתה קם והתעורר הרב הנוכר לעיל, וברצונו לעשות ולסדר לוח יומי ללימוד דף זוהר בכל יום, לפי דפוס ווילנא, וביקש הסכמה מאתנו על כך.

וראינו כי בשעתו חתמו על קריאה קדושה למען הפצת רעיון הקדוש הנוכר לעיל, כבוד קדושת מרן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה הגאב"ד דפה עיר הקודש תבנה ותכונן, ואתו עמו חבל נביאים גדולי ישראל זכרונם צדיקים וקדושים לברכה וזכותם יגן עלינו וגם הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק של עדתינו זכרונם צדיקים לברכה והתמו בקריאות קודש על כך בניסן תרצ"א.

וברעיא מהימנא קדישא (פרשת נשא דף קכד) כבר הביא ואמר ובגין דעתידין ישראל למיטעם מאילני דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ובתיקונים (דף מ) איתא: ובדרא בתראי בסוף יומיא בגיניא וקראתם דרוז בארץ וכו'.

והנה בעת כזאת שעת צרה היא ליעקב בגשמיות וברוחניות ברחבי ארץ הקודש תבנה ותכונן ובתפוצות ישראל בארצות פזורנו, עינינו נשואות לאבינו שבשמים שיתעוררו רחמיו על שארית פליטתינו, ושומר ישראל ישמור שארית ישראל וכו', ושנוכה לראות בקרוב בתגלות כבוד שמו יתברך על עמו ארצו ונחלתו ובכל העולם ובישועת השם בביאת משיח צדקינו וברמים גדולים יקבצנו מארבע כנפות הארץ לארצינו.

דבר גדול מאוד הוא להנהיג כנוכר לעיל, והוא כתרים בפני הפורעניות ולבטל גזירות קשות וכו' ולהשפיע שפע קודש על עם הקודש, ואשרי המקיימים כן בכל יום.

... לכן מן הראוי שיהא הזוהר הקדוש הזה בכל בתי ישראל, למען ירוץ הקורא בו שיבין כל מלה ויזכו ללמוד כנוכר לעיל בקדושה ובטהרה ובדחילו וברחימו בסייעתא דשמיא.

וזכות התנא האלקי הרשב"י שילמדו תורתו בטהרה, בוודאי תעמוד לנו ולכל ישראל להיושע בכלל ובפרט שנוכה בקרוב לראות בישועתן שמחתן ונחמתן של ישראל בכיאת גואל צדק ברחמים גדולים במהרה בימינו אמן, ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים במהרה בימינו אמן

(הסכמת הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק העדה החרדית תשס"ב, הרב ישראל יעקב פיישר זכר צדיק לברכה, הרב מאיר בראנדסדארפער זכר צדיק לברכה, הרב משה הלברשטאם זכר צדיק לברכה, הרב בנימין ראבינאוויטש זכר צדיק לברכה, הרב ישראל משה דושינסקיא זכר צדיק לברכה. ולהבדיל בין חיים לחיים: הרב משה שטי" רנבון שליט"א, הרב אברהם יצחק אולמן שליט"א - לספר הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש" להגאון הצדיק המקובל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקנו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארף ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

חברי בית דין צדק העדה החרדית תשס"ד

לספר תיקוני הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש" מנוקד

עלה בדעתו להוסיף מהדורא חדשה על פי בקשת רבים מאחינו בני ישראל ולהדפיס הספר הזוהר בניקוד מלא, כנודע גודל התועלת בזה לאלו האומרים הזוהר הקדוש המסוגל לטהרת הנשמה, ואינם יודעים לקרות בלא ניקוד.

וכבר בדורות שלפנינו נדפס הזוהר הקדוש כמה פעמים עם ניקוד בדפוסי ליורנו ולהלאה, וכבר הסכימו גם הגאון הקדוש הרב משה אריה פריינד זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא גאב"ד פה עיר הקודש, ויבדל לחיים טובים הגאון רבי אברהם דוד הורוויץ חבר הבית דין צדק דפה עיר הקודש ירושלים, על הדפסת התיקוני זוהר בניקוד מלא.

ועל כן לפעלא טבא אמינא יישר, והעוסקים בו יזכו לשלומים כמי נהר, ובפרט בדורינו שכלל ישראל זקוקים לרחמי שמים מרובים, וכבר הובטחנו שעסק הזוהר הקדוש מסוגל לדור אחרון כדברי הרעיא מהימנא (פרשת נשא קכד:): "כי בזכות זוהר דא יפקון מגלותא ברחמי" אמן.

וזכות התנא האלקי הרשב"י שילמדו תורתו בטהרה, בוודאי תעמוד לנו ולכל ישראל להיוושע בכלל ובפרט שנוכה בקרוב לראות בגאולתן וישועתן ונחמתן של ישראל בבית גואל צדק ברחמים גדולים, ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים במהרה בימינו אמן.

(הסכמת הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק העדה החרדית תשס"ד: הרב יצחק טוביה ווייס גאב"ד ירושלים שליט"א, הרב משה שטרנבוך ראב"ד ירושלים שליט"א. ולהבדיל בין חיים לחיים: הרב מאיר בראנדסדארפער זכר צדיק לברכה, הרב משה הלברשטאם זכר צדיק לברכה - לספר הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש" להגאון הצדיק המקובל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

רבי משה אריה פריינד זצ"ל

לספר תיקוני הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש"

נודע בשערים גודל מעלת אמירת תיקוני זוהר אשר היא מזכך הנפש ובפרט בימי חודש אלול, ומובא בהקדמת כסא מלך שאמירת התיקונים גרידא אפילו בלי הבנה הוא תיקון הנפש גדול וכעין זה מובא בספרי תלמידי הבעל שם טוב... וישוטטו רבים ותרבה הדעת בעולם וזה יקרב בעזרת השם את ביאת הגואל.

(הסכמת הגאון הקדוש הגאב"ד רבי משה אריה פריינד זכר צדיק לברכה) לספר תיקוני הזוהר עם פירוש "מתוק מדבש" להגאון הצדיק המקובל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

נְשִׂיָה, צִיָּה, תָּבַל. תָּבַל הוּא הַמְדוֹר שֶׁלָנוּ. לָמָּה הַגּוֹפִים הִלְלוּ הֵם בְּנִשְׂיָה? אֵלָּא שֶׁהֵם שָׁכְחוּ אֶת מִצְוֹת רַבּוֹנָם וְלֹא הִתְעַסְקוּ בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה וְלֹא גָרְמוּ לְהִתְפַּשְׁטוֹת בְּרִית הַקֹּדֶשׁ בְּעוֹלָם, לְכֵן הֵם יִשְׁכְּחוּ בְּנִשְׂיָה לְדוּרֵי דוֹרוֹת, וְלַעוֹלָם אֵין קָבַר לְחַנָּם וְאֵין צִיּוֹן לְרִיק.

וּבְאוֹתוֹ הַמְדוֹר שֶׁל נְשִׂיָה, אֵין אֵלָּא אוֹתָם שֶׁנִּקְרְאוּ גּוֹפֵי חָנָם, הַגּוֹפִים שֶׁיּוֹרְדִים לְשֵׁם לְחַנָּם וְאֵין עוֹשִׂים תּוֹלְדוֹת, שֶׁהֵרִי נָשִׁים אֵין בִּינֵיהֶם, וְזוֹרְעִים וְאוֹכְלִים, וְשׁוֹכְחִים כָּל מָה שֶׁעוֹשִׂים.

הַנְּפֻשׁוֹת, טָרָם שֶׁנִּבְנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, נִדְחוֹת מִכַּפָּה שְׁעָרִים, וְהוֹלְכוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַד שֶׁיִּמְצְאוּ גּוֹאֵל. וְאֵלוֹ נִקְרְאוֹת שְׁכָנוֹת. זֶהוּ שְׁכָנוֹב (רות ד) וְתִקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם וְגוֹ'. וְהַגּוֹף הַזֶּה נִבְנָה לְהִתְקַיֵּם בְּתַבֵּל אֶרְצוֹ.

רַבִּי יוֹדָאֵי הִיָּה לְפָנַי רַבִּי עֲזַרְיָה בְּרַ סִימָאֵי. אָמַר לוֹ, צְדִיקִים שֶׁהַזְּמַן לָהֶם חָטָא מֵאוֹתָם כְּרִיתוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְהִרְהָרוּ (וְחָשְׁבוּ) תְּשׁוּבָה וּמְתוּ, הֵאֵם מִיָּתֶּה מְכַפֶּרֶת עֲלֵיהֶם אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ, כֵּן, וְלִפְעָמִים שֶׁנֶּעֱנְשִׁים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וּמִתְכַּפֵּר לָהֶם.

רָאָה פְּנֵי יִרְקוֹת. אָמַר לוֹ, אָמַר מֵה שְׁתֵּאמַר, הַתּוֹרָה אֵין מְקַבֶּלֶת טְמָאָה, שֶׁנֶּאֱמַר (יִרְמִיָּה כג) הֲלוֹא כֹה דְבַרִּי כֹּה נֶאֱמַר ה'. הִרְהָרוּ רֹטְשִׁים בְּלִבְכֶּךָ. אָמַר, סוֹד ה' לִירְאָיו. עֲשֶׂה זְקָנִים הַרְוֵגִי מְלָכוֹת נֶעֱנְשׁוּ עַל מְכִירַת יוֹסֵף. אָמַר לוֹ, רַבִּי עֲקִיבָא אֵין לוֹ זְכוּת אָבוֹת. אָמַר, (דְּבַרִּי הַיְמִים-א יב) וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי בִּינָה לְעֵתִים.

פָּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ל) וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בְּעָרֵב וַתֵּצֵא לָאָה לְקָרְאָתוֹ וַתֵּאמֶר אֵלַי תָּבוֹא פִּי שְׁכָרְתִּיךָ. שְׁכָרְתִּיךָ, שְׁכָרְתִּיךָ.

אֵלַי. אֵלָּא, אֵינָהוּ אֲנִשִּׁי פְּקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּהוּ, וְלֹא אֶתְעַסְקוּ בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה, וְלֹא פְּשִׁיטוּ בְּרִית קְיָיִמָא בְּעֵלְמָא. לְכֵן אֵינוֹן יִתְנַשּׁוּ בְּנִשְׂיָה לְדוּרֵי דְרִין. וְלַעוֹלָם לִית קָבַרָא לְמַגְנָא, וְלִית (ד' קט) צִיּוֹנָא בְּרִיקְנִיָּא.

וּבְהַהוּא דִּיּוֹרָא דְנִשְׂיָה, לֹא הוּי אֵלָּא אֵינוֹן דְּאִקְרוּן גּוֹפֵי מַגָּן, גּוֹפֵי דְלִמְגָן נְחֹתִין תַּמָּן, וְלֹא עֲבָדִין תּוֹלְדִין, דֵּהָא נָשִׁין לֹא בִּינֵיהוּ. וְזַרְעֵי וְאֹכְלֵי, וְאֲנִשִּׁי כָּל מָה דְעֲבָדִין. נִפְשִׁין עַל דֵּלָא יִתְבַּנוֹן בְּהַאי עֵלְמָא, אֶתְדַחֲיִין מִכַּפָּה תַרְעֵי, וְאֲזִלִּי וּמְשַׁטְטִי בְּהַאי עֵלְמָא, עַד דִּישְׁכָּחוֹן פְּרוּקָא. וְאֵלַי אִיתְקְרוּן שְׁכִינּוֹת. הֵדָּא הוּא דְכָתִיב, וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם וְגוֹ'. וְהַאי גּוֹפָא אֶתְבְּנִי לְאֶתְקִיָּמָא בְּתַבֵּל אֶרְצוֹ.

רַבִּי יוֹדָאֵי הִיָּה קָמִיָּה דְרַבִּי עֲזַרְיָה בְּרַ סִימָאֵי, אָמַר לִיָּה, צְדִיקִים דְּאֲזַדְמָן לוֹן חוּבָה מֵאֵינוֹן כְּרִיתוֹת דְּאוֹרִיָּיתָא, וְהִרְהָרוּ (וְחָשְׁבוּ) תְּשׁוּבָה וּמִיתוּ, מִיָּתֶּה מְכַפֶּרֶת עֲלֵיהוּ, אוֹ לֹא. אָמַר לִיָּה, אֵין. וְלִזְמַנִּין דְּאֶתְעַנְשׁוּ בְּהַהוּא עֵלְמָא, וְאֶתְכַּפֵּר לְהוֹן.

חָמָא אֲנַפּוּי יְרוּקֵי. אָמַר לִיָּה, אֵימָא מָה דְתִימָא, אוֹרִיָּיתָא הוּא דֵּלָא מְקַבֶּלֶה טוּמְאָה. שֶׁנֶּאֱמַר, (יִרְמִיָּה כג כט) הֲלוֹא כֹה דְבַרִּי כֹּה נֶאֱמַר ה'. הִרְהָרוּ רֹטְשִׁין בְּלִבְכֶּךָ. אָמַר, (תְּהִלִּים כה יד) סוֹד ה' לִירְאָיו. עֲשֶׂה סִבֵּי קְטוֹלֵי מְלָכוֹת אֶתְעַנְשׁוּ עַל מְכִירַת יוֹסֵף.

אָמַר לִיָּה, רַבִּי עֲקִיבָא לִית לִיָּה זְכוּת אָבוֹת. אָמַר, (דְּבַרִּי א יד לג) וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי בִּינָה לְעֵתִים.

פָּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ל טז) וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֶה בְּעָרֵב וַתֵּצֵא לָאָה לְקָרְאָתוֹ וַתֵּאמֶר אֵלַי תָּבוֹא פִּי שְׁכָרְתִּיךָ. שְׁכָרְתִּיךָ, שְׁכָרְתִּיךָ.

לְבַתֵּר זִמְנָא. יִשְׁשָׁכֶר: יֵשׁ שְׁכָר. וּלְבַתֵּר זִמְנָא,
נְהוּוּ לְמַלְכוּת שְׁמַיִם. גּוֹפִיִן דְּלַהּוֹן יִשְׁתְּאַרוּן
בְּדוּכְתִייהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְכָלֵא אֶתְהִידֵר
כְּמַלְקָדְמִין. (שם מט כח) אִישׁ אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוּ בְּרַךְ
אֶתֶם כְּתִיב.

שְׁכָר שְׁכַרְתִּיד. שְׁכָר כְּעַת,
שְׁכַרְתִּיד לְאַחַר זְמַן. יִשְׁשָׁכֶר - יֵשׁ
שְׁכָר. וְלְאַחַר זְמַן נְהִיּוּ לְמַלְכוּת
שְׁמַיִם. הַגּוֹפִיִם שְׁלֵהֶם יִשְׁאַרוּ
בְּמִקּוּמָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהַפֵּל חוּזֵר
כְּמוֹ מִקְדָּם. כְּתוּב (שם מט) אִישׁ
אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוּ בְּרַךְ אֶתֶם.

נִפְרַע עַל אֲנַפּוּי רַבִּי יוֹדָאי, וְאֲדַמוּף. אַחְזוּ לִיה
בְּחֻלְמִיהַּ הַאי קָרָא, (קהלת ה ה) אַל תִּתֵּן אֶת
פִּיךָ לְחֻטִּיא אֶת בְּשָׂרְךָ. נִכְנַסְתָּ סְתוּם. מַהֲהוּא
יּוֹמָא לֹא אֲשַׁתְּעִי בְּהַאי. אֶלֵא הוּוּ אָמַר, (תהלים
לו כא) מַה יִּקָּר חֲסֻדְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצַל
כְּנָפֶיךָ יַחְסִיוּן. וּבְצַל כְּנָפֶיךָ מִמָּוֶשׁ, וְלִית
לְמִשְׁתַּעֲי בְּבִנּוּי דִּילִיה. דְּהָא חֲסֵד ה' כְּכוֹלָא
אֲשַׁתְּכַח.

נִפְרַע עַל פְּנֵי רַבִּי יוֹדָאי, וְנִרְדָּם.
הֲרָאוּ לוֹ בְּחֻלּוּמוֹ הַפְּסוּק הַזֶּה,
(קהלת ה) אַל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחֻטִּיא
אֶת בְּשָׂרְךָ. נִכְנַסְתָּ - סְתוּם. מֵאוֹתוֹ
הַיּוֹם לֹא דִיבַר בְּזֵה, אֶלֵא תְהִיָּה
אוֹמֵר, (תהלים לו) מַה יִּקָּר חֲסֻדְךָ
אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצַל כְּנָפֶיךָ
יַחְסִיוּן. וּבְצַל כְּנָפֶיךָ מִמָּוֶשׁ, וְאִין
לְדַבֵּר בְּבִנּוּי, שְׁהֲרִי חֲסֵד ה' בְּכָל
נִמְצָא.

אָמַר רַבִּי עֲזַרְיָה, וְדָאי הָכִי הוּא, דְּהָא כְּתִיב
(דב"ה א טו כב) אַל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּבְנִבְיָאֵי אַל
תִּרְעוּ. וּכְתִיב (איוב יב א) אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ כָּל חַי
וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ. בְּכַבְּשֵׁין סְתִימָאִין דִּילִיה,
לִית לְמִשְׁתַּעֲי כָּלֵל, דְּהָא מֵאֵן דְּבִיּוּדִיה רִוּחִין
וְנִשְׁמָתִין דְּצַדִּיקָא. מִילִין סְתִימָאִין דְּאִיהוּ
עֲבִיד, לִית לְאַעְלָא בְּהוּן.

אָמַר רַבִּי עֲזַרְיָה, וְדָאי כִּף הוּא,
שְׁהֲרִי כְּתוּב (דברי הימים-א טז) אַל
תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וּבְנִבְיָאֵי אַל תִּרְעוּ.
וְכַתוּב (איוב יב) אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ כָּל
חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ. בְּכַבְּשֵׁים
הַנְּעַלְמִים שְׁלוֹ אִין לְדַבֵּר כָּלֵל,
שְׁהֲרִי מִי שְׁבִידוֹ רִוּחוֹת וְנִשְׁמָתוֹת
שֶׁל צַדִּיקִים, הַדְּבָרִים הַנְּסַפְרִים
שְׁהוּא עוֹשָׂה, אִין לְהַפְּנֵס בְּהֶם.
יֵדֵד בֵּן לְנַעְמִי (רות ד), מַה (בְּזֵה)
מְצָאת הָאֲבֵדָה שְׁאֲבַדְתָּ. מִכָּאֵן
שְׁאוֹתָהּ הַנְּפֵשׁ שְׁנֵדָה מִהַגּוֹף
הַדָּק, אִין לָהּ רְשׁוּת לְהֵאִיר
וְלְהַתְּפַשֵּׁט, לְהֵרָאוֹת שְׁאִין לוֹ כַּח,
שְׁכַתוּב (איוב לג) יָשׁוּב לִימֵי
עֲלוּמִי.

יֵדֵד בֵּן לְנַעְמִי, מֵאִי (אצ"ל בְּהֵא) אֲשַׁכַּחַת אֲבִידָה
דְּאֲבַדְתָּ. מִכָּאֵן, דְּהוּא נִפְשׁ דְּנָד מְגוּפָא
דְּקִיק, לִית לִיה רְשׁוּ לְאַנְהָרָא וְלְאַתְּפִשְׁטָא,
לְמִיחְזֵי לִית לִיה חִילָא, דְּכְתִיב (שם לג כה) יָשׁוּב
לִימֵי עֲלוּמִי.

בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁהַגּוֹף הַזֶּה נִבְנָה,
מִיָּד (כְּמוֹ שְׁעֵין דִּק נִדְלַק מִיָּד) וְתִקְרָאנָה
לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם. וְלָמָּה כָּאֵן שֵׁם?
בְּכָל מִקּוּם שְׁכַתוּב שֵׁם, זֹו הַנְּפֵשׁ,
כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (רות ד) וְלֹא יִכְרַת שֵׁם
הַמֵּת. זֹו הַנְּפֵשׁ. וְכָאֵן וְתִקְרָאנָה
לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם, אוֹתָן הַשְּׁכָנוֹת
קוֹרְאוֹת לְאוֹתוֹ הַגּוֹף שְׁנִבְנָה כְּעַת
שֵׁם, קוֹרְאוֹת לְאוֹתָהּ הַנְּפֵשׁ
לְהַתְּפַקֵּן בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף. שְׁהֲרִי
לְפַעְמִים מְזַמְנַת לְשֵׁם הַנְּפֵשׁ,

בְּהֵרֵא שְׁעַתָּא דְּגוּפָא דָא אֲתַבְּנִי, מִיָּד (כְּמַה דְּאֵעֵא
דְּקוּק אֲדִלִיק מִיָּד) וְתִקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם.
וְאֵמַאי הָכָא שֵׁם. בְּכָל אֶתֶר דְּכְתִיב שֵׁם, דָּא
אִיהוּ נִפְשׁ. כְּמַה דְּאֵתְ אָמַר, וְלֹא יִכְרַת שֵׁם
הַמֵּת, דָּא אִיהוּ נִפְשׁ. וְהָכָא וְתִקְרָאנָה לוֹ
הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם, אִינוּן שְׁכִינּוֹת קָרוּ לְהוּא גּוּפָא
דְּאֲתַבְּנִי הַשְּׁתָא שֵׁם, קָרוּ לְהוּא נִפְשׁ,
לְאַשְׁתַּכְּלָלָא בְּהוּא גּוּפָא. דְּהָא לְזִימְנִין זְמִינָא

וּלְפַעֲמִים אֵינָהּ מְזַמְּנָת, מִשּׁוּם שֶׁהוֹלֵכֶת וּמְשׁוֹטֶטֶת בְּעוֹלָם, וְאֵז קוֹרְאִים לָהּ אֶל אוֹתוֹ הַגּוֹף.

וּבִשְׁעָה שֶׁמִּתְעוֹרֵר הַרְצוֹן, הוֹלֵכֶת אֶל קַבְרֵי הָאֲבוֹת, אֶל קַבְרֵי הַחֲסִידִים, עַד שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּעֵז כָּאֵן, וְשָׂאֵר הַנְּשָׁמוֹת קוֹרְאוֹת לָהּ, וּבָאָה וְנִמְצְאָת וּמִתְקַנֶּת בְּמָקוֹם הַזֶּה.

וְהָרִי כְּתוּב, (איוב לב) אִם יֵשִׁים אֵלָיו לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף? שׁוֹנֶה כָּאֵן, שֶׁהִיא גּוֹאֵל קְרוֹב, שֶׁהִיא תוֹעֵלֶת יִתְרָה בְּאוֹתוֹ הַגּוֹאֵל שְׁנִקְרָא קְרוֹב, שֶׁהִתְעוֹרֵר לְהִיּוֹת מְזַמֵּן לְשֵׁם, מִיַּד שֶׁהִתְעוֹרֵר אֵלָיו. וְכָאֵן שֶׁהִיא רְחוֹק, הַצְּטָרְכוֹ לְקַרָּא לָהּ, שֶׁהִיא מִחֲשָׁבָה רְחוֹקָה הִיְתָה. בְּמִחֲשָׁבָה קְרוֹבָה אֵין צְרִיךְ, אֲלֵא הִיא בָּאָה בְּאוֹתָהּ הַהִתְעוֹרְרוֹת לְהַבְנֹת שֵׁם. וְעַל כֵּן וּתְקַרְאָנָה לְאוֹתוֹ הַגּוֹף שֵׁם, אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ לְהַבְנֹת שֵׁם.

רַבִּי סִימְאָה אָמַר, בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶסֶד עִם אוֹתָן הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁלֹּא מוֹצֵאוֹת מְנוּחָה, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא עָשׂוּ חֶסֶד וְלֹא עָשׂוּ כֵּן.

וְכֵּן נַעֲשֶׂה מֵהֶם, אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ שֶׁהוֹלֵכֶת בְּלִי וְלֹד לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלֹא עָשְׂתָה בֵּן? רַבִּי סִימְאִי וְרַבִּי יוֹסִי. אֶחָד אָמַר, מוֹרִיד אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַרְצָן הַתְּחִתּוֹנָה. וְאֶחָד אָמַר בְּאַבְדוֹן. מִי שִׁיּוֹרֵד לְשֵׁם, אוֹבֵד מִכָּל וְכָל. וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב (ויקרא כג) וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת.

רַבִּי יוֹדָאִי בַר סִימוֹן אָמַר, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לְדַעַת אֶת אוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁשֵׁם הַנְּשָׁמוֹת. מִי שֶׁמְפִיר אוֹתוֹ וּמִשְׁתַּדֵּל לְדַעַת אוֹתוֹ, אֵין שְׁעוֹר לְחַכְמָתוֹ.

רַבִּי פְּרַחְיָא אָמַר, כָּל זְמַן שֶׁהַגּוֹף לֹא נָח בְּמָקוֹמוֹ, נִפְשׁוֹ אֵף כָּךְ. וְהוּא הִנֵּה תָּמִיד מִשְׁתַּדֵּל לְדַעַת

תַּמָּן נִפְשָׂא, וּלְזַמְנִין לָא זְמִינָא, בְּגִין דְּאִזְלָא וּמְשֻׁטָּא בְּעַלְמָא, וְכַדִּין קְרוֹן לָהּ לְגַבֵּי הַהוּא גּוֹפָא.

וּבִשְׁעָתָא דְרַעוּתָא אֲתַעַר, אִזְלַת לְגַבֵּי קַבְרֵי דְאַבְהֵן, לְגַבֵּי קַבְרֵי דְחֲסִידֵי, עַד דְּאִיתַעַר בּוֹעֵז הַכָּא, וְשָׂאֵר נִשְׁמַתִּין קְרוֹן לָהּ, וְאַתָּת וְאַשְׁתַּפַּחַת וְאַשְׁתַּכְּלַלַת בְּאַתְרֵי דָא.

וְהָא כְּתִיב, (שם לד יד) אִם יֵשִׁים אֵלָיו לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף. שְׁאֵי הַכָּא, דְּהוּא גּוֹאֵל קְרוֹב, דְּהָא תוֹעֵלְתָא יִתְרָה, הַהוּא גּוֹאֵל דְּאִיקְרֵי קְרוֹב, דְּאִיתַעַר לְמַהוּי זְמִינָא תַּמָּן, מִיַּד דְּאִתַּעַר לְגַבֵּיָהּ. וְהָכָא דְּהוּא רְחוֹק, אֲצִטְרִיכוֹ לְמִיקְרֵי לָהּ, דְּהָא מִחֲשָׁבָה רְחוֹקָא הוּא. בְּמִחֲשָׁבָה קְרִיבָא לָא אֲצִטְרִיךְ, אֲלֵא הִיא אֲתַת בְּהַהוּא אֲתַעְרוּתָא לְאַתְבְּנָאָה תַּמָּן. עַל דָּא וּתְקַרְאָנָה לְהַהוּא גּוֹפָא שֵׁם, הַהוּא נִפְשָׂא לְאַתְבְּנָאָה תַּמָּן.

רַבִּי סִימְאָה אָמַר, בְּכַמָּה דְּוִכְתִּי עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֶסֶד בְּאִינוּן נִפְשָׁאן דְּלֹא אֲשַׁכְּחִין נְיִיחָא. בְּגִין דְּלֹא עֶבְדוּ חֶסְדָּא, וְלֹא עֶבְדוּ בַר.

וְכֵּן אֲעֶבֶד מִיְנִיָּהּ, הַהִיא נִשְׁמָה דְּאִזְלַת בְּלֹא וְלֹד לְהַהוּא עַלְמָא, וְלֹא עֶבְדִּית בַּר. רַבִּי סִימְאִי וְרַבִּי יוֹסִי, חַד אָמַר, נְחִית לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַרְצָן הַתְּחִתּוֹנָה. וְחַד אָמַר, בְּאַבְדוֹן, מֵאֵן דְּנְחִית תַּמָּן, אֲתַאֲבִיד מִכָּל וְכָל. וְעַלֵּיהֶם כְּתִיב, וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת.

רַבִּי יוֹדָאִי בַר סִימוֹן אָמַר, זַפְּאָה מֵאֵן דְּאֲשְׁתַּדֵּל לְמַנְדַּע בְּהַהוּא עוֹלָם דְּנִשְׁמַתִּין תַּמָּן. מֵאֵן דִּידַע בִּיָּהּ, וְאֲשְׁתַּדֵּל לְמַנְדַּע בִּיָּהּ, לִית לִיהּ שְׁעוּרָא לְחַכְמָתִיָּהּ.

רַבִּי פְּרַחְיָא אָמַר, כָּל זְמַנָּא דְּגּוֹפָא לָא נָח בְּדוֹכְתִיָּהּ, נִפְשָׂא דִּילִיָּהּ אוּף הַכִּי. וְאִיהוּ

באותו העולם של הנשמות.
יום אחד היה הולך בשדה, ומצא
גוף אחד פחת אילן חרב מת.
השגיח בו, ומצא שהוא יהודי,
ומצא פריכות של מצוה, וספר
של אגדה עמו.

אמר, ודאי תלמיד חכם הוא.
התעסק בקברו, והלך לעיר, ותקן
לו תכריכים וקבר. והזמין בני
אדם, ובכה עליו, והשתדל עליו
והוציא כל מה שהיה בידו.

בין שנגזו ונקבר אותו הגוף,
הנפש שלו נכנסה לתוף הישיבה
העליונה. אמרו לה: אין לך כעת
רשות להכנס בכרך (למקום) הסלע
העליון, לכי והשלימי חסד למי
שהשלים לך!

יום אחד רבי פרחיה היה יושב
על השער של הפתח של לוד,
והיה עצוב, שהיתה לו דחוקה
השעה. בא אליו איש אחד. אמר
לו: רבי, התרצה ללכת למקום
פלוגי עמי, ואתן לך כלי כסף,
כדי שגשתדל בתורה יחד בדרך?
אמר לו: גלף. הלכו. אמר לו:
רבי, (מה) זה שכתוב (קהלת ט) פי
החיים יודעים שימתו והמתים
אינם יודעים מאומה? אמר לו:
החיים אלו הצדיקים, והמתים
אלו הרשעים.

אמר לו: חייך, רבי, אפלו
הרשעים באותו העולם יודעים
בצערם, ויודעים בכבוד
הצדיקים ובדיני הרשעים. אמר
לו: אם כן, מה זה והמתים אינם
יודעים מאומה?

אמר לו: בעולם הזה פתוב,
שחרי הצדיקים שנקראים חיים,
מסתכלים ויודעים שימתו,
ועתידים לתת את הדין, שיש דין
ויש דין, כמו שגאמר והחי יתן

והמתים יתן, וזמנין למהיב דינא,

היה משתדיל תדיר, למנדע בההוא עלמא
דנשמתיין.

יזמא חד הוה אזיל בחקלא, ואשתפח חד
גופא תחות אילן חריב מית. אשגח ביה,
ואשפח דהוא יהודאי, ואשפח פריכין דמצוה,
וספרא דאגדתא בהדיה.

אמר ודאי תלמיד חכם הוא. אשתדל בקבריה,
ואזיל למתא, ואתקין ליה תכריכין,
וקברא, וזמין בני נשא, ובכה עליה, ואשתדל
עליה, ואפיק כל מאי דהוי בידוי.

בין דאתגניז ואתקבר ההוא גופא, נפש דליה
אעלת לגו מתיבתא עילאה. אמרו לה,
לית לך הכא השתא רשות לאעלא בכרך (בדרך)
דטנרא עילאה. זילי ואשלימי טיבו, למאן
דאשלים לך.

יזמא חד, רבי פרחיה הוה (דף קט ע"ב) יתיב אבבא
דפתחא דלוד, והוה עצוב, דדחיקא ליה
שעתא. אתא חד בר נש לגביה, אמר ליה,
רבי תיבעי למיהו בדוה פלוגי בהדאי, ואתן
לך מאני כסף, בגין דנשתדל באורייתא כחדא
באורחא, אמר ליה גיזיל. אזלו. אמר ליה,
רבי, האי (מאי) דכתיב, (קהלת ט ה) פי החיים יודעים
שימתו והמתים אינם יודעים מאומה. אמר
ליה החיים אלו הצדיקים, והמתים אלו
הרשעים.

אמר ליה חייך רבי, אפילו הרשעים בההוא
עלמא, ידעין בצערא דידהו, וידעין
ביקרא דצדיקייא, ובדינהון דרשיעייא. אמר
ליה, אי הכי מאי והמתים אינן יודעים
מאומה.

אמר ליה, בהאי עלמא כתיב. דהא צדיקייא
דאיקרון חיים, מסתכלין וידעין דימותון, וזמנין למהיב דינא,

אֵל לְבוֹ. אֲבָל הַרְשָׁעִים שֶׁנִּקְרָאִים מֵתִים, לֹא יוֹדְעִים וְאִין מְשִׁיחִים, וְלֹא מְסַתְּפָלִים בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם כְּלוּם. וּמִי שְׁאִינוּ מְפִיר בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם נִקְרָא מֵת, מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה לֹא מְבַנֵּי הַחַיִּים. שֶׁהָעוֹלָם הַהוּא שֶׁל נְשָׁמוֹת וְרוּחוֹת הוּא, וְזֶה הָעוֹלָם הוּא שֶׁל הַגּוֹף.

אוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁדָּרִים בּוֹ אַחִיהֶם (רוּחוֹת) שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְדוֹמִים בְּדִיּוֹקְנָאוֹת, מְפִירִים זֶה לְזֶה, וְיוֹדְעִים בְּמֵה דוֹמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה (שְׁעֵתִיד לְבֹא לְעוֹלָם). וּמְשַׁתְּדָלִים לְהַפִּיר אֶת כְּבוֹד רַבּוֹנָם שָׁם, בְּאוֹתוֹ הַמְּלַבּוּשׁ שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ הַשָּׂדֶה, אָמַר לוֹ: נִתְעַכֵּב כְּעֵת. נֶאֱמַח. אָמַר לוֹ: לְמָה אַתָּה נֶאֱמַח? אָמַר לוֹ: אֲבָדָה אֲבָדָה לִי בְּמָקוֹם הַזֶּה. אָמַר: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִזְמַנֶּנָּה לָךְ.

מִצָּאוּ מְעָרָה אַחַת. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ: רַבִּי, נִפְגַּס לְכָאן, שְׁהָרִי יִדְעֵתִי שְׁאִנִּי מְפִיר כָּאן. נִכְנָסוּ, יָרְדוּ בַּמְדַּרְגּוֹת, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְפָרְדֵס אֶחָד, וְרָאוּ שָׁם אֵילָנוֹת מְשֻׁנִּים זֶה מִזֶּה וּמִשָּׂאֵר הָאֵילָנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵילָן אֶחָד מְשֻׁנֶּה מִשָּׂאֵר הָאֵילָנוֹת.

עָרַו לְשָׁם, שָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁל מַחְנוֹת רַבִּים שֶׁהִיוּ אוֹמְרִים, (תְּהִלִּים צו) בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִכְרַכָּה לְפָנֵי ה' עֲשֹׂנוּ. תָּמָה רַבִּי פְּרַחְיָא, וְאָמַר: מַה זֶה? אָמַר לוֹ: שְׂתַק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא: הָאֵלֵהִים, כְּשֶׁהִגִּיעֵתִי עִמּוֹ לְאִמְצַע הַפְּרָדֵס הַזֶּה, וְרָאִיתִי שְׁתֵּי דַרְכִּים, וּמַחְנוֹת מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, וְאָמַרְתִּי לוֹ מַה זֶה? וְאָמַר לִי, כָּאֵן נִפְרָדוֹת דַּרְכֵי הַנְּפֻשׁוֹת, מִי שֶׁהוֹלְכִים לְגַן עֵדֶן, וּמִי שֶׁהוֹלְכִים לְגִיהֶנֶם. מִי שֶׁהוֹלֵךְ לְגַן עֵדֶן - אֵלּוֹ הוֹלְכִים (עִמּוֹ),

דְּאִית דִּין וְאִית דִּינָן. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שֵׁם פְּסוּק) וְהַחִי יִתֵּן אֵל לְבוֹ. אֲבָל רְשָׁעִים דְּאִיקְרוּן מֵתִים, לָא יוֹדְעִין, וְלָא מְשִׁיחִין, וְלָא מְסַתְּפָלִין בְּעוֹבְדֵי דֵהֵהוּא עֲלֵמָא כְּלוּם. וּמֵאֵן דְּלֹא יוֹדַע בְּעוֹבְדָא דֵהֵהוּא עֲלֵמָא, אִיקְרִי מֵת. בְּגִין דֵּהֵאִי עֲלֵמָא לָאוּ מְבַנֵּי חַיָּיא. דֵּהֵהוּא עֲלֵמָא דְנִשְׁמַתִּין וְרוּחִין אִיהוּ, וְהֵאִי עֲלֵמָא דְגוֹפָא הוּא.

הַהוּא עֲלֵמָא דְדִינָרִי בֵּיה אַחוּהוּן (רוּחוֹתָיו) דְּבְנֵי נְשָׂא, וְדוֹמִין בְּדִיּוֹקְנִין, אֲשַׁתְּמוּדְעֵן דָּא לְדָא, וְיוֹדְעִין בְּמֵה דוֹמִין בְּהֵאִי עֲלֵמָא (דוֹמִין לְמִתְּוִי בְּעֵלְמָא). וּמְשַׁתְּדָלִין לְמַנְדַּע בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוּן תְּמָן, בְּהֵהוּא מְלַבּוּשָׁא דֵהֵהוּא עֲלֵמָא.

כִּד מְטָא לְהֵהוּא חֲקַל, אָמַר לִיה נִתְעַכֵּב הַשָּׂתָא, אַתְנַח. אָמַר לִיה, אִמָּאִי קָא מִתְנַחַת. אָמַר לִיה אֲבִידָא קָא אֲבִיד לִי בְּהֵאִי דוּכְתָא. אָמַר, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִזְמַנֶּנָּה לָךְ. אֲשַׁבְּחוּ חַד מְעָרְתָא. אָמַר הֵהוּא גַבְרָא, רַבִּי, נִיעוּל הָכָא, דְּהָא יוֹדְעָנָא דְאַשְׁתְּמוּדְעָנָא הָכָא. אַעְלוּ. נַחְתִּין בְּדַרְגִין, עַד דְמָטוּ לְגַבֵּי חַד פְּרָדֵס, וְחָמוּ תְּמָן אֵילָנִין מְשֻׁנִּין דָּא מִן דָּא וּמִשָּׂאֵר אֵילָנֵי עֲלֵמָא, וְחַד אֵילָן מְשֻׁנִּיא מִשָּׂאֵר אֵילָנִין.

סְרִיקוּ תְּמָן, שָׁמְעוּ חַד קָלָא דְמִשְׁרִיין סְגִיאִין, דֵּהוּוּ אִמְרִין, (תְּהִלִּים צו ו) בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִכְרַכָּה לְפָנֵי ה' עוֹשֵׁנוּ. תְּוֹוֶה רַבִּי פְּרַחְיָא, אָמַר מָאִי הָאִי. אָמַר לִיה שְׂתוּק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא, הָאֵלֵהִים, כִּד מְטִינָא עִמִּיהָ לְאִמְצַע דֵּהֵאִי פְּרָדִיסָא, וְחָמִינָא תְּרִין אַרְחִין, וּמִשְׁרִיין מְסֻטְרָא דָּא וּמְסֻטְרָא דָּא, וְאִמְרִי לִיה מָאִי הָאִי, וְאָמַר לִי, הָכָא מִתְּפָרְשִׁין אֲוִרְחִין דְנִפְשִׁין, מָאֵן דְּאֲזֻלִּין לְגַן עֵדֶן, וּמָאֵן דְּאֲזֻלִּין לְגִיהֶנֶם. מָאֵן דְּאֲזֻלִּין לְגַן עֵדֶן, אֵלִין

ומשלימים לו שלום. ומי שהולך
לגיהנם - אלו נוטלים לדון (אותם)
אותו בגיהנם.

עברנו אותו הפרדס, והגענו
לחומות ומגדלים ושערים.
כשהגענו לשער אחד, שנקרא
שער המזרח, קרא אותו האיש:
פתחו לי שערי צדק. אמרו לו:
למה? אמר להם: בשליחות של
רבון העולם באתי. פתחו ואמרו
כלם: מי נתן את ילוד האשה הזה
באן במקום הזה? אמר להם: זה
הוא רבי פרחיא. אמרו: זה הוא
שהשלים לך החסד באותו
העולם? אמר כן.

פתחו לו, ואמרו: הפשיטו אותו,
שאין רשות להפגס לכאן בגוף
של העולם ההוא. מיד הפשיטו
אותו, והתלבש באוירים של הגן
שלפנים.

ונכנס וראה אותו הרקיע שעל
גבי אותו הגוף (הגוף). שאותו
הרקיע נפרד מאותו הרקיע
שעומד על שאר בני העולם.
הרקיע הזה נתחם בתחום מכל
הגונים של העולם. ארבעה
חלונות, משקופים פתוחים בו
בארבעת צדדי העולם, ואחד
באמצע.

חלון אחד שבצד מזרח, בו קימים
ארבעה משקופים מרקמים,
בסוד של ארבע אותיות יהו"ה,
עולות לשמים עשרה, שלש
אותיות לכל אחד ואחד.

שרש פעמים ביום מתחברים
אותם המשקופים, וכל האותיות
מתחברות לשם הקדוש. ממנה
אחד עומד לאותו הצד, ושמו
ויזריעאל (יעוראל). וארבעה
מפתחות בידו, שהוא פותח בהם
ארבעה שערים, שהם על גבי
אותו הרקיע, ואין מי שמפיר
בהם.

פרט לראשי חדשים ושבתות,

אזלי בהדייהו (בתריה), ואשלימו ליה שלמא.
ומאן דאזל לגיהנם, אלין נטלין ליה למידן
(יתהון) ליה בגיהנם.

אעברנא ההוא פרדס, ומטינא לשורין
ומגדלין ותרעין. פד מטינא
לתרעא חד, דאיקרי שער המזרח. קרא ההוא
גברא, (שם קיה יט) פתחו לי שערי צדק. אמר ליה
אמאי. אמר לון, בשליחותא דמאריה דעלמא
קא אתינא. פתחו ואמרו כולהו, מאן יהב
לילוד אשה באתרא דא. אמר להו דא איהו
רבי פרחיא. אמרו דא הוא דאשלים לך חסד
בההוא עלמא. אמר אין.

פתחו ליה. ואמרו, אפשיטו ליה, דלית רשו
למייעל הכא בגופא דההוא עלמא. מיד
אפשיטו ליה, ואתלבש באוירין דגנתא דלגו.
ועאל וחמי ההוא רקיעא דעל גבי ההוא גופא
(גנתא). דההוא רקיעא אתפרש מההוא
רקיע דקאים על שאר בני עלמא. רקיע דא
אתתחם בתחומא מכל גוונין דעלמא. ארבע
חלונין משקופין פתיחין ביה בארבע סיטרי
עלמא, וחד באמצעיתא.

חלון חד דבסטר מזרח, ביה קיימין ארבע
משקופין מרקמן, ברזא דארבע אתון
יהו"ה, סלקין לתריסר, תלת אתון לכל חד
וחד.

תלת זמני ביומא, מתחברן אינון משקופין,
ואתון כולהו מתחברן לשמא קדישא.
חד ממנא קיימא לההוא סטרא, ויזריעאל
(יעוראל) שמייה. וארבע מפתחין בידיה, דאיהו
פתח בהו ארבעה תרעין, דאינון על גביה
דההוא רקיעא. ולית מאן דינדע בהו.

בר בריש ירחי ושבתאי, דאתין אינון נפשן
דמשתתפן עם גופא בקברי, למכרע

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תּפִּילָה זוֹ בְּכַנְתּוֹ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ', לְהַעֲלוֹת לְרוֹמַם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וּמִיָּם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתַי הַיָּמִים'. וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי' הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרִצּוֹנוֹ וּכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלְוֵי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אֹדֶר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתּפִּילָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מְזוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלַמּוֹד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמַדְנוּ תּוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵי בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחַמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתּוֹ מִשֶּׁה רִיעֵא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמַהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלֶּכָּה אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן. (סוֹד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלֶּכָּה רַחֲמֵנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוֹ. שׁוֹבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵינוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנֵם לְשִׁירֵם וְלִזְמֹרֵם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלְוֵי הַנְּשֻׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֵן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשֻׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנִּפְטָר מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׁתַּב לּוֹמֵר כֹּל לַיִל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלְוֵי הַנְּשֻׁמָּה: כְּתַבוּ הַמַּקְבָּלִים: לִימוּד הַמַּקְבָּלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי"ו) יֵשׁ בּוֹ תּוֹעֲלַת לְנְשֻׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשֻׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשֻׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹהֵה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לְאַלְהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִימוּדוֹ עֲדַע עֲלֵי נְשֻׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלְוֵי נְשֻׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשֻׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹתָ ע"ה וְחַמּוֹתָ ע"ה (עֲשֵׂה כַּב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפוּד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אִמְן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַס
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אִמְן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אִמְן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָהּ וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אִמְן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אִמְן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חַפִּין מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרֵי אֱהָלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אִמְן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחַן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אִמְן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יעץ אותך, זוהר)
וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להחיד"א אות מ')

אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיננו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביחוד מלימוד ספר הזוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שערי השישי, שער הניצוץ)

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח ובל תירא בעזה"ת, והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמון כ"ר. מנאי מורו ישראל כמוהר"ר אליעזר בעל שם ממועזבון.

[כתר שם טוב]